

само нѣкои подробности отъ неговата пакостна дейность и развала. И че той не преувеличава нито собственитѣ си старания, нито пороцитѣ на Саллоса, доказва се, между другото, отъ две писма на този руски генералъ, писани на 17 януарий 1854 и малко по-късно. Въ първото Саллосъ благодаритъ отъ Букурещъ на Селимински (въ Цургулятъ): „Спасибо за Ваше стараніе, я надеюсь, что все пойдетъ хорошо при Вашей опытности и знаніи Волентировъ, которые собраны тамъ“. А въ второто (безъ дата): „Я Васъ прошу покорно прикажите отправить на сборное мѣсто Волентировъ въ Цургулятъ и въ окрестныхъ деревняхъ равно и прошу Г. Зерваса если у нихъ денегъ нѣтъ взмите и удовлетворите всѣхъ до моего приѣзда по 15 февраля. . .“ Нахвърляйки характеристиката на този генералъ, който го моли да заплаща на доброволцитѣ отъ свои сръдства, Селимински отбелязва, какъ Саллосъ билъ придружаванъ винаги въ обиколкитѣ си по бюрата отъ единъ влашки офицеръ, Атанасъ Калинеско, съ когото се забавлявалъ, безъ да мисли за Селимински и другаритѣ му, които не знаели ни обѣдъ, ни почивка, ни сънь; и какъ Саллосъ не държалъ редовни бележки за заплатитѣ на доброволцитѣ и точни списъци за болнитѣ, за пратенитѣ на караулъ и т. н., поради което внесълъ хаосъ въ смѣткитѣ и изложилъ самия Селимински, така че тоя трѣбвало да прави заеми отъ банкеритѣ, за да изплаща удържанитѣ отъ генерала заплати. . . „Никой не допускаше, че Саллосъ, довѣрено лице на императора, е такъвъ подлецъ“. И, накрай, Селимински се вижда принуденъ да подаде на 5 ноемврий 1854 г. просба до главнокомандуващия, князь Горчаковъ, въ която моли да не бжде преследванъ отъ Саллоса, който прибавялъ „къмъ настоящитѣ му скърби нови огорчения“, и да му се изплатятъ 595 рубли разходи по пжтуване, които му се падали по право. „Въ тая смѣтка, добавя Селимински, не влиза нито копейка отъ частнитѣ ми разходи. . . Миналата година азъ прегърнахъ съ въодушевление това възложено ми отъ Ваше Сиятелство дѣло — не отъ бездѣлие, нито съ низки намѣрения, а само и само, щото и азъ, малкиятъ, да допринеса за постигането на великата и света идея на нашия силенъ и многуважаванъ Царь“.

Отъ това изложение, както и отъ изнесенитѣ въ втория мемоаръ факти, става съвсемъ ясно, колко горчиви обиди и